

ฤดูกาลแห่งชีวิต

Passion x True Friend

|| แลบบอรูณ พูนพิพัฒนธนศรี
นักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

ดร.วิทธธ อาจารย์มหาวิทยาลัยชื่อดัง สาย กิจกรรม

งานนี้ไม่ใช่งานแรก แก่มีความเป็นติสต์
ค่อนข้างสูง หลายคนแปลกใจ และคิดว่าคงทำได้ไม่นาน
เป็นปีที่ 12 กับงานสอนหนังสือ ดร.วิทธธ ได้ค้นพบตัวเอง
ว่าชอบทำงานที่ส่งผลกระทบสูง นั่นคือให้ความรู้แก่กลุ่มเป้าหมาย
ที่สามารถนำองค์ความรู้ไปต่อยอดกับคนจำนวนมากได้
ด้วยความที่เคยเป็น Project Manager จึงไม่เป็นเรื่องยาก
ที่จะรับงาน ที่รับผิดชอบให้เชื่อมโยงกับผู้คนมิติอื่นในวงกว้าง
แม้ว่าจะต้องเหนื่อยเพิ่มขึ้นก็ตาม กับการจัดทำโครงการเพื่อขอ
งบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานอิสระ การออกต่างจังหวัดใน
แต่ละทริป เพื่อจัดเวิร์คชอปให้กับกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ ตลอดจน
การติดตาม และประเมินผล

ที่ผ่านมาจัดสรรเวลาทำงานได้อย่างลงตัว ทำเต็มที่...ไม่
บกพร่องทั้งงานหลักงานรอง

บ่อยครั้งเจออุปสรรคหน้างาน รวมถึงการไม่ได้รับความ
เชื่อถือหรือเกิดการลงโทษของผู้ร่วมวงสนทนาที่มีพฤติกรรมแสดงออก
ต่าง ๆ กันไป ซึ่งบันทึกจิตใจได้ในช่วงแรกของการทำงาน

เป็นงานที่ต้องใช้ความเพียร และพลังมากกว่าปกติ
มากกว่างานสอนทั่วไป

น่าประหลาดใจ !!! มันเป็นความเหนื่อยที่สุขใจอย่างบอก
ไม่ถูก

ที่สามารถช่วยให้ผู้คนหลากหลายอาชีพ ค้นพบตัวเอง
อันนำไปสู่การพัฒนาจิตใจ และศักยภาพตนเอง เรียนรู้วิธีการ
สื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และที่สำคัญที่สุด คือสามารถนำความรู้
ที่ได้ไปปรับประยุกต์ใช้กับงานได้อย่างกว้างขวางด้วยความคิดนอก
กรอบ และความคิดสร้างสรรค์

บางครั้งเกิดความเบื่อ และหมดความอดทนจากระบบการ
ทำงาน และความติสต์ของตน ซึ่งมักจะเอาไปบ่นหรือไวยวายเป็น
พื้นที่สนิทกันเป็นประจำ แก่ก็ช่าง Deep Listening ทุกครั้งพี่แกจะ
บอกประมาณว่า

“ทุกงานล้วนมีปัญหาทั้งนั้นแหละ นี่ทำงานใหญ่ งานที่
มีกุศล มีประโยชน์กับผู้คน เป็นธรรมดาที่ต้องมีมารมาผจญมาก
เป็นพิเศษ

ไม่ใช่ทุกคนจะมีโอกาสทำงานเลี้ยงชีพ และได้สร้างกุศล
ด้วยในคราวเดียวกัน โชคดีแค่ไหน”

ดร.วิทธธ หัวใจพองโตกลับมาทำงานต่อด้วยใจเบิกบาน
สิ่งที่ยังทำให้อยากทำงานต่อ คือ ความปิติที่เกิดขึ้นภายใน
ใจที่ยากอธิบายให้ใครรับรู้ เมื่อมีพลังงานดี ๆ สะท้อนกลับ และ
การประยุกต์ใช้กับชีวิตการงานได้จริงอย่างเป็นรูปธรรมของผู้ร่วม
วงสนทนา

ช่วงเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ระบาดหนักระลอก 3 มีผู้ติดเชื้อ
ใกล้แตะหลักหมื่น ข้าที่มงานอยู่ในพื้นที่สีแดง จึงมีความเสี่ยงสูง
มาก และไม่ปลอดภัยที่จะเดินทางออกไป ประเมินแล้วสภาพการณ์
ไม่เอื้อสำหรับ Train On-site ได้ และการเรียนการสอนลักษณะ
Active Learning ไม่เหมาะกับการสอนแบบ On-line

ทุกอย่างเหมือนจะถูกพับไปโดยปริยาย
ด้วยเงื่อนไขบางอย่างของโครงการ ทำให้ ดร.วิทธธต้อง
ทบทวนอีกครั้ง และตัดสินใจออกจาก Comfort Zone สอน On-line
ด้วย Zoom ปรับการเรียนการสอนให้เหมาะสมเท่าที่เป็นไปได้ ทั้งที่
ไม่เชื่อมั่นในเทคโนโลยี ที่จะช่วยให้การเรียนสัมฤทธิ์ผล

แต่ยังเชื่อมั่นว่า เมื่อใจพร้อม ทุกอุปสรรคข้ามพ้นได้ แต่
มือที่มงานผสานใจกันเต็มร้อย

ปรากฏว่า ผลลัพธ์เกินความคาดหมาย ได้รับ Feedback
ดีมาจากผู้ร่วมวงสนทนา ปิดดีอีกแล้ว จนต้องเปลี่ยนความคิด
และเร่งปรับแผนเดินทางลุยกับกลุ่มเป้าหมายที่เหลือ ให้แล้วเสร็จ
ทันกำหนดการ

อะไรที่คิด...ที่ (บักใจ) เชื่อ มันก็ไม่แน่ (ไม่เที่ยง) ได้เหมือน
กัน

ตลอดเส้นทางการทำงาน ความเบื่อ ความอยาก เกิดขึ้น
ตั้งอยู่ และดับไปหลายครั้งหลายช่วง

ล่าสุด...ผู้บังคับบัญชากระตุ้นเตือนให้ทำงานด้านวิชาการตามนโยบายของมหาวิทยาลัย เหมือนจี้ต่อมความอดทนให้ระเบิดอีกครั้ง สิ่งนี้ไม่ได้อยู่ในเป้าหมายชีวิตของ ดร.วิจิตร แต่อย่างใด

ที่ผ่านมาพยายามเลี้ยง “คงถึงเวลาที่ต้องตัดสินใจอย่างจริงจัง” เรามาเอาใจช่วย ดร.วิจิตร กัน

ครั้งนี้ Passion ในงานมีแรงพอจะหยุดตั้งเขาได้ไหม

เขาจะตัดสินใจอย่างไรเมื่อเดินมาถึงทางแยก หมายเลข 13 (เลขนี้มีอาถรรพ์ ???)

อาทิตยา สาวโสด ทุ่มเทเวลา และมุ่งมั่นกับงานเกินร้อย รักงานศิลปะ และน้องเหมียว หลงใหลเรื่องราว และตัวอักษรที่ร้อยเรียงในหนังสือ มักจะบันทึก และส่งต่อถ้อยคำประทับใจ

เธอใช้ชีวิตแบบ Work Hard Play Hard ทุกปีช่วงเดือนธันวาคมที่มีเทศกาลวันหยุดพักผ่อนหลายวัน เธอต้องวางแผนเก็บวันลาไว้ และชวนน้องสาวโซลเมทไปร่วมทริปต่างจังหวัดกับเดอะก๊วน

อาทิตยาเป็นนักท่องเที่ยวยุทธศาสตร์ นวลเพ็ญ ผู้จัดการทัวร์คู่มือจะจัดเส้นทางท่องเที่ยว เป็นอย่างดีทั้ง อาหารตา และอาหารสมอง โดยสำรวจจากความต้องการของลูกค้าทัวร์เป็นหลัก ประกอบกับแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เธอเป็น Facilitator ตัวจริง จัดการทุกสิ่งอย่าง

ที่ไหนเปิดใหม่ เดอะก๊วนจะต้องได้ไปตัดริบบิ้น ได้ฟินก่อนใคร มีหลายที่ที่พวกเราไปเยือน...หลายปีต่อมาจึงกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวฮอตฮิตติดอันดับ

แม้อากาศจะหนาว...ทางจะลำบากแค่ไหน เดอะก๊วนจะยอมดันดันบุกไป เพื่อชมพระอาทิตย์ขึ้นเป็นขวัญตาให้ได้...ไม่พลาดสักที ผู้จัดการทัวร์คนเก่งจะบิวท์ให้เราตื่น และลากตัวออกจากที่นอน นั่นเป็นความทรงจำสามัญสาว ๆ ที่ได้ดื่มด่ำกับธรรมชาติ และโบราณสถานที่สวยงาม เทียบเมืองไทย ไม่ไปไม่รู้ เรามีความสุขมากมาย ตื่นตาตื่นใจไปทุกแห่ง

เป็นความทรงจำที่อบอุ่นด้วยมิตรภาพ ไม่ว่าวันเวลาผ่านไปกี่ปี...ยังยิ้มทุกครั้งเมื่อย้อนดูรูปภาพ

สิ่งที่ทำในวันนี้ ย่อมมีผลต่อความรู้สึกในวันข้างหน้า

สิ่งที่ทำวันนี้ คือ ความทรงจำในอนาคต

จงทำวันนี้ให้ดีที่สุด

รูปที่ส่งมาให้ (ยิ้มแฉ่งถ่ายกับดอกทานตะวันดอกโต) หลังจากฉันพบเจอคุณแมรี่จิง ๆ และผ่านกระบวนการซ่อมร่างมาแล้วอย่างน้อย 2 ปี ปกติไม่ค่อยนิยมส่งให้ใคร นอกจากเพื่อนสนิทที่แท้ทรู

คุณแมรี่...เธออยู่ใกล้ฉันมาตลอด อันที่จริงเรารู้จักกันมา

ตั้งนานแล้ว แถมมีวีรกรรมเยอะด้วย หลากหลายรสชาติ ภาพประกอบไม่มี ต้องนึกย้อนเอาเอง

ฉันขอโทษนะแมรี่ ขอโทษที่ทำให้เธอเจ็บปวด เธอคงทนจนถึงที่สุด ฉันเข้าใจที่เธอต้องทำแบบนี้ นี่เป็นหนทางเดียวที่เธอจะอยู่รอด ฉันขอโทษที่ทำให้เธอต้องสวมบทบาทร้าย

เธอไม่ได้อยากทำ แต่เธอไม่มีทางเลือก

ฉันต่างหากที่มีทางเลือก แต่ฉันกลับไม่ใส่ใจเธอ ทำเสมือนหนึ่ง...เธอไม่มีอยู่จริง ป่อยครั้งที่ฉันเครียด...กดดัน และทำร้ายเธอโดยไม่รู้ตัว เธอได้ส่งสัญญาณเตือนหลายครั้ง ฉันยังคงนิ่งเฉย

ฉันซ็อกเหมือนโลกหยุดหมุน และไม่ยอมให้เวลาเดินต่อ เมื่อหมอบอกว่า ฉันเป็นโรคร้ายที่ต้องเข้ากระบวนการรักษาเร่งด่วน ต้องใช้เวลา ฉันจำได้ว่า ฉันนั่ง น้ำตาค่อยซึมออกมา สีหน้ามีแวงกังวลอย่างเห็นได้ชัด “ฉันจะเริ่มต้นบอแมมยังงี้ดิ” จนเสียงเดิมถามอย่างอบอุ่นขึ้นว่า “มีเรื่องกังวลใจอะไรคะ” หมอถามตรงและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการสื่อสารกับแม่ ฉันโล่งใจมาก ฉันตั้งสติกับสิ่งที่เกิดขึ้น และสิ่งที่เกิดจากนี้ไป

เมื่อฉันมาทำงาน กลับถูกให้ออกจากงาน ด้วยเหตุผลที่ว่างานรอฉันไม่ได้โลกมีดีอีกครั้ง แต่ฉันจะไม่ยอมซ้ำเติมตัวเองเด็ดขาด ขอขอบคุณที่ให้พักตลอดกาล

ไม่มีดึกไม่เห็นแสงดาว

ไม่เฉียดตายก็ไม่เห็นค่าชีวิต

อะไรที่มีค่าในชีวิตที่ควรทำ...(จง)ทำ อะไรที่เป็นความสุขของตัวเอง และคนรอบข้าง...(จง)ทำ(จง)ให้

ต่อไปฉันจะดูแลเธอให้ดีทั้งสุขภาพกาย และใจ โปรดให้ออกกำลังกาย บทเรียนครั้งนี้ทำให้ฉันปรับเปลี่ยนตัวเอง เป็นคนวางใจเป็น มองโลกได้ชัดเจขึ้น เมตตาตัวเอง และตระหนักถึงคุณค่าของตัวเอง ให้ความสำคัญมากขึ้น

ขอบคุณครอบครัว กัลยาณมิตร ที่ให้กำลังใจ และพลังงานดี+ดีที่ช่วยเติมใจให้เข้มแข็ง ไม่รู้สึกโดดเดี่ยว ในวันที่ทุกอย่างไม่เป็นใจ และขอขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับทีมคุณหมอ และพยาบาล นอกจากใส่ใจอย่างดีเยี่ยม มีเมตตา และให้พลังใจตลอดการรักษาอันยาว

ขอให้ตระหนัก ชีวิตของเรามีค่า คู่ควรกับการดูแลใส่ใจมิตรแท้คือตัวเรานั่นเอง

ฤดูกาลแห่งชีวิต ที่หมุนเปลี่ยนไม่หยุดนิ่ง บนเส้นทางที่หลากหลายให้เลือกเดิน กับสถานการณ์ต่างๆ ทั้งลมฝน แสงแดด พายุกระหน่ำ ที่เข้ามาในชีวิตพร้อมใจภายในรูปแบบต่างๆ เสมือนเป็นแบบทดสอบให้เราได้เรียนรู้และพัฒนาตนเอง